

ΤΡΙΠΤΥΧΟ GUERNICA 2016 – 17

Ο πίνακας του Πικάσσο χρησιμοποιείται σαν ζωγραφικός χώρος **μέσα** στον οποίον τοποθετούνται άλλα στοιχεία, φιγούρες, κρεββάτι, τραπέζι κλπ. Δεν είναι δηλαδή **επίπεδο** φόντο, αλλά **μέρος** μιας νέας σύνθεσης.

Η Γκουέρνικα είναι γκρίζα (κοντά στο φυσικό χρώμα του πίνακα του Πικάσσο) και οι φιγούρες έχουν ρεαλιστικό χρώμα και όγκο.

Το τρίπτυχο είναι μια επαναπροσέγγιση αυτού του αντιπολεμικού έργου, χωρίς ερμηνείες, δίνοντας εικόνες από τη σημερινή πραγματικότητα.

Περιγραφή του πίνακα:

Οι διαστάσεις του είναι 2μ X 4μ. η ίδια αναλογία (ένα προς δύο) με το έργο του Πικάσσο 4μ X 8μ.

Αριστερά βλέπουμε στο βάθος έναν γυμνό άντρα να ζωγραφίζει (ίσως αρχίζει να σχεδιάζει τον ταύρο).

Δίπλα του, σε πρώτο πλάνο μια γυναικαία φιγούρα (ίσως χτενίζεται ή φοράει το κεφάλι του ταύρου για να μπει στον κόσμο της Γκουέρνικα).

Η αδιαφορία της παρέας στο κρεββάτι, σα να μην αντιλαμβάνονται τίποτα απ' την άγρια πραγματικότητα που τους περιβάλλει.

Η γυμνή κοπέλα στο νοσοκομείο με το στήριγμα του λαιμού, την κομμένη παροχή του ορού, τον επίδεσμο στο χέρι, μπορεί να είναι θύμα του trafficking ή της κατάρρευσης του συστήματος υγείας ή του πολέμου.

Κατόπιν η μοναξιά της – κανείς δεν την κοιτάζει – με κλειστά τα μάτια της (ίσως φαντάζεται μια άλλη πραγματικότητα, μακριά απ' όσα της συμβαίνουν).

Η χειρουργική λάμπα δεξιά, φωτίζει την πυρπόληση του σπιτιού.

Ο σκύλος είναι ίσως το μόνο σύμβολο του έργου μου, φυσικά είναι μια εικόνα απειλής αντίστοιχη του πικασσικού ταύρου, αλλά και ένας φόρος τιμής στον θρυλικό Λουκάνικο, τον σκύλο των διαδηλώσεων στα πρώτα χρόνια των μνημονίων.

Η κορύφωση του πίνακα βρίσκεται στη φιγούρα του φαντάρου που περιέχει διπλές ερμηνείες: απομακρύνεται από κάτι κακό ή αποχωρεί από την ζωγραφική εικόνα προς την πραγματική ζωή ή μεταφέρει τον ύμνο της Γκουέρνικα – στο μπράτσο του έχει ένα τατού του Πικάσσο, άρα δεν τάσσεται με τον πόλεμο που μέχρι και σήμερα μαίνεται παγκοσμίως, την ειρήνη λαχταράει – ή υπογραμμίζει ότι ένα έργο τέχνης ποτέ δεν σταματά να αλλάζει.

Ίσως όλα αυτά μαζί – που προκύπτουν από μια σύνθεση που συνειδητά δεν ξεκλειδώνεται – μας καλούν να δίνουμε τις δικές μας ερμηνείες.

Αυτός ο πίνακας δεν περιγράφει γεγονότα, αλλά περιέχει το θρήνο του σημερινού ανθρώπου. Δύσκολα πράγματα, δύσκολος στόχος, ίσως ανέφικτος, αλλά όπως λέει ο ποιητής: Να είσαι ρεαλιστής, να επιδιώκεις το ανέφικτο.

Η πρόθεσή μου εξ αρχής, ζωγραφίζοντας αυτό το έργο, απέκτησε διαστάσεις που με ξεπερνούσαν.

Κυρίως μια βαθιά επιθυμία να ανακαλύψω ομορφιά και αρμονία στη σύνθεση, χωρίς να προδίδω το δράμα που κρύβεται πίσω από την εικόνα.